kurtuluş YOLU

★ halk gazetesi ★

15 KURUŞ

1 Ocak 1969

YIL: 1 SAYI: 3

Bütün Dar Gelirliler, Fakirler Sıkı Durun:

YENİ ZAMLAR GELİYOR...

BAŞYAZI

BÜTÇE

REZAN ÖZGER

Türkiye'de yaşayan insanların çoğu geçinmek, yaşamak için günde 8 - 9 - 10 hatta daha fazla saat çalışmak zorundadırlar. Bu kadar çalışmaları karşılığı doğru dürüst yemek, giyinmek, iyi bir evde oturmak için gereken parayı alamayız. Sonra oturup kara kara düşünürüz. «Ne edelim de borçsuz şu günü de geçirelim» «Bu ayı da borç almadan nasıl atlatalım» diye.

Aldığımız para GELİRİMİZ, harcadığımız para da GİDERİMİZ'dir. İkisinin toplamı da BÜTÇEMİZİ meydana getirir. Eğer gelirimiz kadar giderimiz varsa, meselâ 300.— lira kazanmış, 300.— lira harcamışsak BÜTÇEMİZ denktir. Yani borcumuz harcımız yoktur. Ama 300.— gelirimiz varsa 450.— lira harcamışsak, borca girmişizdir. Giderimiz gelirimizden çok olduğu için BÜTÇEMİZDE AÇIK VARDIR.

Bir de şöyle düşünelim : 300.— lira kazanmışız, 200.— lira harcamışız, 100.— liramız artmış; günü gelir lâzım olur diye bu 100.— lirayı bir kenara ayırmışız. İşte bu halde gelirimiz giderimizden çok olmuş ve cebimizde önümüzdeki günlerde ihtiyacımızı karşılayacak bir miktar paramız bulunmuş olur.

Devletler de işte tıpkı böyle hesap yaparlar. Bizim gelirimizin çalıştığımız yerden aldığımız para olmasına mukabil, devletin gelirlerinin başlıcasını vatandaşlardan aldığı vergiler meydana getirir. Bizim harcamalarımız, yiyecek, giyecek, yakacak olmasına karşılık devletin harcamaları yollar yapmak, okullar yapmak, hastahaneler açmak, varajlar, fabrikalar yapmak, v.b. harcamalardır. Bu yüzden bizim cebimize karşılık devlette aynı işi gören HAZİNEde mutlaka birikmiş bir para olması gerekir.

Eğer devletin harcamaları geliri ile eşitse, BÜTÇESİ DENKTİR ,yani ne borcu vardır, ne de birikmiş parası. Eğer HAZİNEde birikmiş bir para varsa devlet vatandaşların ihtiyacı olan okulları, hastahaneleri, yolları v.s. rahatça yapabilir. Fakat eğer gideri gelirinden fazla ise, BÜTÇE AÇIKTIR, yani devlet borçlanmıştır. Bu açık büyüdükçe devlet yapması gereken bir sürü işten hiç birisini yapamaz. Görevlerinin en başında gelen vatandaşlara insanca yaşama imkânlarını sağlama görevini ise hiç yapamaz. İşte o zaman vatandaşlara nurlu ufuklar vadetmek hiç bir işe yaramaz, açığı kapatmak için durmadan yabancı devletlerden borç alınır, faizleri de üstüne bindikçe bütçede-

(DEVAMI 4. DE)

Hükümet yetkililerinin yaptıkları açıklamalara göre, önümüzdeki günlerde bir çok malların fiyatlarına zam gelecektir. Zamlar bazı vergi ayarlamaları şeklinde olacaktır. Neticede bütçeye 1 milyar 700 milyon liralık bir gelir sağlanacaktır.

Tekel Maddelerine Zam

Zamların bir kısmı, sigara, içki, çay gibi tekel maddelerine yapılmaktadır. Bugüne kadar, 1 paket Bafra sigarası için ödediğimiz 130 kuruşun 45 kuruşu vergi olarak devlete gitmekte idi. Yani yüzde 35 vergi verilmekte idi. Şimdi ise bu nisbet yüzde 70 e çıkarılmaktadır. Ve bunun tatbiki de hükümete bırakılmaktadır. Sızan ilk haberlere göre ise İkinci sigarasının fiyatı 1 liraya çıkacak, diğer sigaralara da 5 - 10 kuruş arasında zam yapılacaktır. 35 lik Rakının fiyatı 7 lira iken 10 lira olacaktır.

Akaryakıta Zam

Başbakan «benzine zam yok» diye dursun, benzine de bal gibi zam gelmektedir. Yeni kanuna göre piyasaya 89 - 95 oktanlı bir benzin çıkacaktır. Ve fiyatı İstanbul'da, 141 - 145 kuruş arasında değişecektir. Ama oyun bundan sonra başlayacak ve yeni benzin piyasaya sürülür sürülmez bugün satılan benzin bulunamayacaktır. Bulunsa da su gibi olacaktır. İster istemez 145 kuruşluk benzin kullanılacaktır. Ve Başbakana göre de benzin pahalanmayacaktır. Bu zamla devlet bütçesine 100 milyon liralık ek bir gelir elde edilecektir.

Yedek Parçalara Zam

Dışarıdan getirilen, yani ithal edilen mallar yüzde 15 damga resmine tabi idi. Şimdi ise bu vergi yüzde 25 e çıkmaktadır. Dolayısıyla ithal edilen bütün malların, bu arada bilhassa oto yedek parçalarının fiyatları iyice yükselecektir. Yapılan yüzde 10 vergi zammı maliyete intikal edeceğinden, yedek parça şoföre gelene kadar yüzde 25 - 30 u bulacaktır. Bu yüzden yedek parça fiyatlarında yüzde 30 civarında bir artış beklenmektedir.

Diğerleri

Bunların dışında şirketlerden alınan kurumlar vergisi de artmaktadır. Garip-tir ama bu zam bile halkın omuzlarına yüklenecektir. Çünkü gazete haberlerine göre, sanayiciler hep beraber fiyatlara zam yapacaklardır. Buzdolabı, çamaşır makinesi gibi malların fiyatları yüzde 20 artacaktır. Nakış ipliklerinden de vergi alınacaktır.

Velhasıl dar gelirli işçi, memur, esnaf, zanaatkâr ve köylüleri çok daha sıkıntılı günler beklemektedir. Çünkü bu zamların sade burada kalmayıp, herşeye sirayet edeceği ortadadır.

Magirusta Grev

BİTTİ

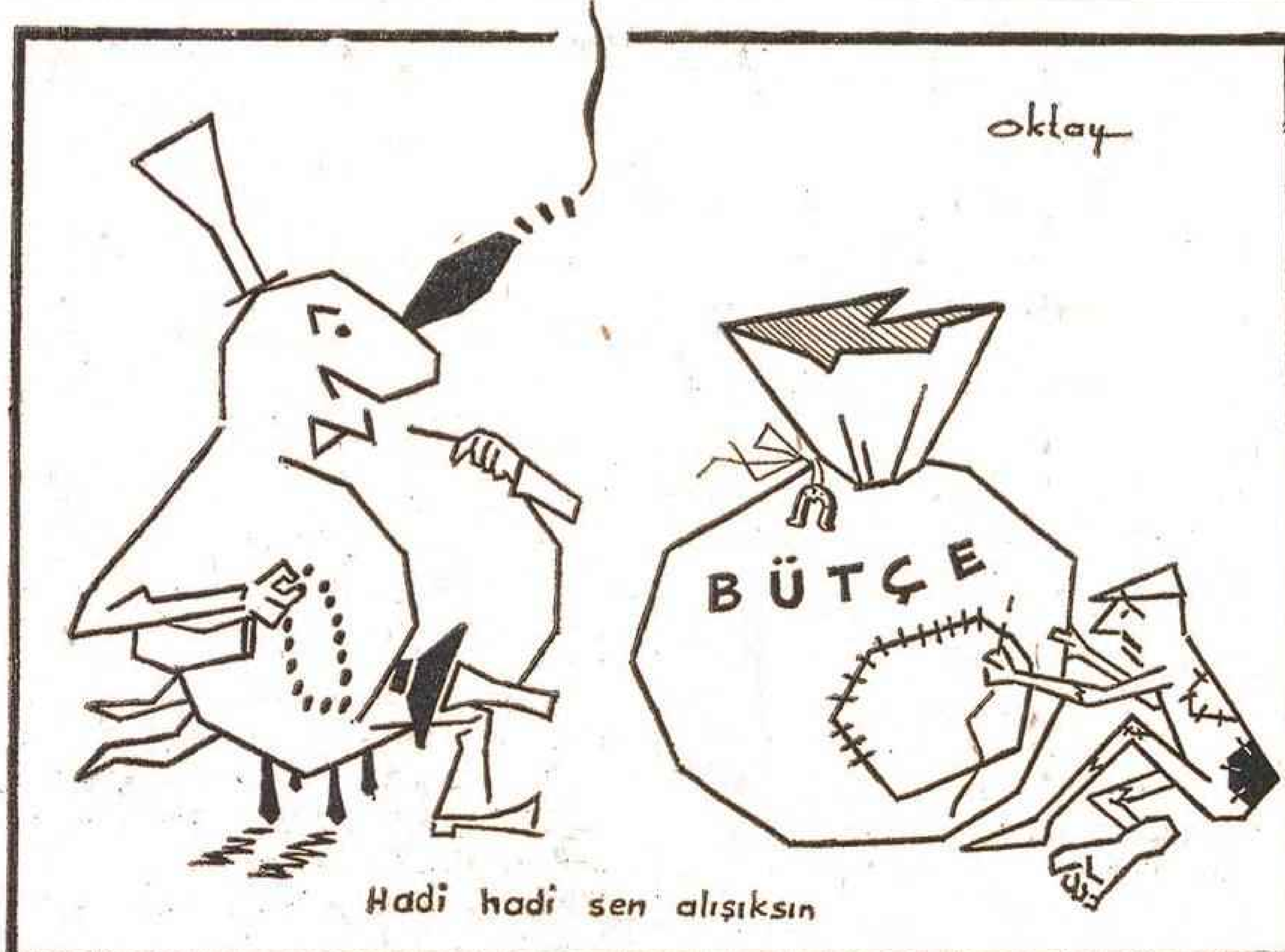
50 gün süren grevde işçiler, tam bir beraberlik içinde olmanın her türlü engelde kaya gibi dimdik durmanın ve çelik gibi iradelerinin sonucu : MONTAJCI İzzet Ünver'i dize getirmişlerdir.

Yapılan toplu sözleşmede işçiler şu haklar almışlardır :

1. Sözleşme 1 Ağustos 1968'ten itibaren geçerli sayılmıştır.
2. İşten çıkarılan işçi ve işçi temsilcileri tekrar işe alınmıştır.
3. Saat ücretlerine yapılan zam, birinci yıl 75 krş., ikinci yıl 69 krş. tur.
4. Asgari ücretler, birinci yıl 225 krş., ikinci yıl 250 krş. tur.
5. Yemek parası günde 3 TL. dır.

Yapılan sözleşmede ayrıca, çocuk parası 10 Tl., evlenme için 5 gün ücretli izin ve 400 Tl., 22 gün ile 37 gün arasında ücret tutarı karşılığında senelik ikramiye, askere giden işçiye 250 Tl. askerlik yardımı gibi sosyal haklar alınmıştır.

Devamı 4.de

NEDEN ZAM ?

Son senelerde fiyat artışının çok hızlandığı artık herkesce bilinen bir gerçektir. Gelecek olan zamla rise zincirin son halkasıdır. Ama öyle görünür ki zincir daha çok uzayacak ve zamları yeni zamlar kovalıyacaktır.

Yapılacak vergi zamlarının, 1969 bütçesinin 4 milyar liray geçen açığının kapatılması için getirildiği söylenmektedir. Gerçekte ise, temel sebep, ekonomimizin girdiği çıkmaz, giderek ekonomik sistemimizin kendisidir. 1969 bütçesi bunun, sadece, bir isbatıdır.

Ekonomik durumumuza şöylece bir göz atarsak :

Bütçe gerekçesine göre devletin 40.5 milyar lira borcu vardır. 2004 yılına kadar tam 17.5 milyar lira faiz ödenecektir.

Dış ticaret açığı hızla büyümektedir. 1968 Temmuzuna kadar, dışarıya sattığımız mal yani ihracatımız, ithalâtımızdan, yani dışarıdan aldığımız maldan 1 milyar 623 milyon lira azdır.

İşsizlik had safhaya gelmektedir. 1968 Ekim ayı içinde, İstanbul'da, İşçi Bulma Kurumuna baş vuran 13935 kişiden ancak 1791 kişiye iş bulunabilmiştir. Ve Türkiye'de işsizler ordusuna her sene 300 bin kişi katılmaktadır.

Kalkınma istenilen hızda olamamaktadır. Bilhassa tarım ve sanayi pek gelişememektedir. Buna karşılık lüks inşaatlara, apartmanlara yatırım çoğalmaktadır.

Ve bir sene içinde meydana getirilen mallardan yapılan işle den, yani millî gelirden en büyük payı ufak bir azınlık almakta, büyük çoğunluk ise geçim sıkıntısı içinde kıvranmaktadır.

İşte 1969 bütçesi böyle bir ortamda hazırlanmaktadır. Ve bir defa daha ortaya çıkmaktadır ki, bu özel teşebbüscü sistemin tamiri imkânsızdır. Sıkıntılar gittikçe çoğalacaktır. Ama beri yanda mutlu azınlık dışarıdaki ortaklarıyla işlerini yine yürütecektir. Şöyle ki :

I — Açık verdiği için, halktan fedakârlık istenilen bu yüzden de yeni zamlar getirilen, 1969 bütçesinden, özel sektöre 700 milyon lira kredi verilecektir. İhracatta vergi iadesi, prim gibi ödemelerle bütçeden özel sektöre çekilen peşkeş 3 milyar lirayı bulmaktadır.

II — 26 milyar liralık 1969 bütçesinde Millî Savunma masrafları 4 milyar 483 milyon lira ile başta gelmektedir. Aşağı yukarı bütçeden harcanan her 100 liranın 20 lirası Millî Savunmaya gitmektedir. Halbuki ordumuzun büyük bir kısmı Nato'nun emrindedir. Türkiye Nato'ya 16 tümen ve 22 hava filosu tahsis etmiştir. Ve ortalama 300.000 askerimiz Nato emrine verilmiştir. Nato ise Amerika'nın savunması için kurulmuş bir ittifaktır. Milli savunma adı altında aslında Amerikanın savunması için bütçeden milyarlar ödenmektedir. «Bütçe açık» deyip her şeye zam yaparak, elde edilen paralar gerçekte Amerika için kullanılmaktadır.

Sonuç olarak; gelecek zamların esas sebebi, bozuk, özel teşebbüscü ekonomik

Devamı 4. de

TÜRKİYE'de HALKIMIZ KURTULUŞ YOLUNDA

KONFEDERASYON

ADNAN ERMİŞ

Türk - İş ve DİSK'ten sonra Türkiye Özgür İşçi Sendikaları Konfederasyonu kurulmuştur. 17 sendikanın bir araya geldiği bu teşkilatın yüzbine yakın üyesi olduğu söylenmektedir.

1963'ten bu yana işçi teşkilatlarının sayısı büyük bir hızla artmaktadır. Bu kadar artış ve teşkilatlanmaya rağmen, işçilere yeni haklar, yeni menfaatlar sağlanamamış, işçilerin hayatı her geçen gün daha da kötüye gider olmuştur.

Bu neden böyle olmaktadır?

I — Düzen, yani memleketin idaresi, ÖZEL TEŞEBBÜSCÜLERİN ELİNDEDİR. «İşçilere ne kadar az ücret ve ne kadar az hak verirsem o kadar sermaye birikimi yapabilirim» zihniyetini güdenlerin idare ettiği, iktidarı elinde tuttuğu bir ülkedir Türkiye.

II — İşçilerin söz ve karar sahibi olmadığı bir meclisten, sözde işçi haklarını savunan kanunların çıktığı bir ülkedir Türkiye.

İşçiler ve İşçi teşkilatları bu hususları dikkate almazlar, düzeni kökten değiştirecek yönde mücadele etmezler ve işçilerin, çalışanların meclislerde çoğunlukta olması yolunda gayret sarfetmezlerse, uzun yıllar işçilerin yoksulluğu, dertleri devam edecektir.

Şimdi yukarıda sıraladığımız hususlar varken, en büyük işçi teşkilatının kurucuları, boş laflarla basın toplantısı yapmaktadırlar. 17 sendika başkanı yüzbin işçi adına beyanat vermektedir. Ne acıdır ki yüz bin işçiden hiç ses çıkmamaktadır. Bundan önceki kuruluşlarda olduğu gibi, işçiler kendi kaderleri üzerine oynanan oyunlara seyirci kalmaktadır.

Böyle bir durumda bin değil onbin teşkilat kurulsa boştur, faydasızdır. İşçilerin gerçek teşkilatı, kendi başkaldırışları sonucu, kopara kopara ve MUTLAKA ESKİYİ YIKARAK, yeniyi GETİREREK KURULUR. Gerçek bir işçi teşkilatının kuruluşunda işçilerin alın teri ve kavgası yatar.

Tek kelimeyle, masa başı kuruluşları olarak EN SIHHATLİ GİBİ GÖRÜNEN TEŞKİLÂTLAR DAHİ KISA ZAMANDA SARILIK HASTALIĞINA YAKALANMAKTADIR.

Bu günkü şartlar altında gerçek bir işçi teşkilatının hedefleri şunlar olmalıdır :

1 — Çalışmanın garanti altına alınması,

2 — İşsizliğin kalkması,

3 — İhtiyaç maddelerinin fiat artışlarının önlenmesi,

4 — Montaj değil, ağır sanayi tesislerinin kurulması,

5 — İşçilerin işletmelerde söz ve karar sahibi olması,

6 — İşçi hakları aleyhine olan kanunların veya maddelerin kaldırılması.

Yukarıda sıraladığımız hususlar yalnızca sendikal mücadele ile gerçekleşemez. İster istemez işçilerin siyasi yönde de mücadeleye hazırlanması ve siyasi yönde eğitilmesi şart olur.

POLİTİKASIZ MÜCADELE, İŞÇİLERİ ALDATMAKTIR. Siyasi mücadele yapmadan işçilere haklar sağlarım diyen her kişi, her işçi teşkilatı yalan söylemektedir. BİLEREK VEYA BİLMEYEREK İŞÇİLERE İHANET ETMEKTEDİR.

SONUÇ : Yeni bir teşkilât kurulmasına karşı çıkmıyoruz. Önemli olan teşkilat sayısının az oluşu veya çok oluşu değildir. Önemli olan YENİ BİR TEŞKİLATIN MUTLAKA YENİ HEDEFLERLE ORTAYA ÇIKMASIDIR. Yeni kuruluşta bunu göremedik.

TEKLİF : Her kuruluş ister istemez kuruluşunu bir kongre ile işçilere tasdik ettirme yoluna gidecektir. İşçiler yukarıda sıraladığımız hedefleri teşkilât üyelerine benimsetmeliler ve KONFEDERASYONUN ROTASINI bu hedeflere göre tesbit etmelidirler. İşçiler, yalnızca sendikal mücadeleyi ücretlere zam almak şeklinde yürüttükleri müddetçe KEÇİ BOYNUZU MİSALİ, BİR TUTAM BAL İÇİN, BİR ÇEKİ ODUN ÇİĞNEMEK MECBURİYETİNDE KALACAKLARINI UNUTMAMALIDIRLAR.

Kölelik - Efendilik

SÜLEYMAN ÜSTÜN

Eski düzen, yani işçilerin, köylülerin, tüm çalışanların, yani bütün yoksulların köle, zenginlerin ise bu dünyanın sahibi bellendiği düzen yıkılıyor, hem de yıkılacak. Bu yıkılışı bizler de göreceğiz. Dünyada bu düzeni yıkan ülke çok. Diğerleri de yıkmak için çalışıyor.

Bu yıkılışı durdurmağa kimsenin gücü yetmeyecek. Bir yerde insanlar kendilerine köle muamelesi yapıldığının, adam yerine konulmadığının bilincine varır, hatta bunu sezerse, artı no insanların önüne geçilemez. Mümkünü yok hiç bir kuvvet durduramaz o insanları. Tarihte bunun çok örnekleri var. En kötü koşullar içinde bile insanlar, köleliğe karşı çıkmış, köle sahiplerini perişan etmiştir. Bu köle ve efendi savaşı tarih boyunca sürmüştür. Aslında tarih dediğimiz şey, bir bakıma, köleliği sürdürmek istiyen insanlarla, köleliğe son vermek istiyenlerin öykümüdür.

Köleliği sürdürmek istiyenler, çıkarları kölelerinin olmasında olanlar bir yolunu bulup, bugüne kadar, yürütmüşler bu işi.

İlk çağlarda diğerlerinden daha güçlü olanlar, ya da bir fırsatını yakalıyanlar, insanları köle olarak kullanmışlar, Sonra bu beyler güçlerini birleştirmişler, bir çok köle sahibi birlikte köleleri çalıştırmış, köleleri birlikte sömürmüşler. Giderek bu köle sahipleri daha geniş birlikler kurmuşlar. Hatta zaman geçtikçe, araçlar çoğalıp geliştikçe, ülkeler arası ortaklıklar da kurmuşlar. Bazılarına göre de bu köle sahipleri sonradan, bir sosyal sınıf olarak ortaya çıkmışlar. Şimdi «sermaye sınıfı» «zengin sınıfı» dediğimiz sınıf işte buradan gelmiş sınıftır.

Önceleri bu köle sahipleri, kölelerine çok sert davrandılar. Kölelerine akla gelmedik işkencelerde bulundular. Bu yüzden, efendilerle köleler arasında büyük çarpışmalar oldu. Sonraları köle sahipleri bu haşinliğin, sertliğin iyi sonuçlar vermediğini görerek biraz yumuşadılar. Gü-

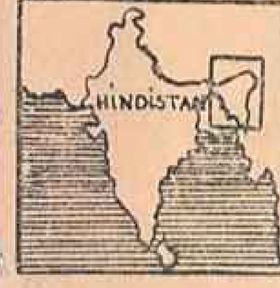
(Devamı 4. sayfada)

DÜNYA'da HALKLAR KURTULUŞ YOLUNDA

N A G A ' YI

HİÇ DUYDUNUZ MU?

MINU İNKAYA

Naga, haritada da kare içinde gösterildiği gibi, Hindistan'ın kuzey - doğu kesimine düşen, dağlık ve vahşi ormanlık bir bölge. Naga'lar, Hindistan'ın 483 milyon nüfusunun 250 bin kadarını meydana getiren bir azınlık. Bu Naga'lar görünüşte hiç Hintliye benzemezler; güneydoğu Asya'lı tipi vardır Naga'larda. Günün birinde ikinci sınıf vatandaş muamelesinden bıkıp ta Hint hükümetine baş kaldırmasalardı, halkların haberi olur muydu Naga-lardan, bilinmez. Ama bilinen şu ki, 1953 yılından beri bu azınlık Hint hükümetiyle silâhlı çatışma halinde. Tam yedi yıl, yani 1960'a kadar, Hint ordusuna karşı savaşmışlar, ama değil halkların, Hint halkının hatta Hindistan'ın sorumlu kişilerinin bile Naga'da cereyan eden olaylar hakkında bilgileri olmamış. 1960 yılında Naga'lı bir lider İngiltere'ye kaçıp ta basına olup biteni anlatınca, Naga'lı savaşçıların öyküsü çıkmaya başlamış bazı gazetelerde.

Bugün yabancı gazeteciler Naga'ya gidemezler, yani resmi olarak gidemezler, çünkü Hint hükümeti yasaklamıştır yabancıların bu bölgeye girmesini. 15 yıldanberi çok kan döküldü bu bölgede fakat Naga'lar pes demediler. Pes demek şöyle dursun, daha etkili savaşabilmek için Hintli askere karşı, gerilla yetiştirmeye başladılar. Kuzeyde sınır komşuları Çin'e sızıp birkaç ayda gerilla eğitimi görüp Naga'ya dönüyorlar. Hint hükümetinin başı dertte. Son çare olarak askerini Çin sınırına yığdı. Sonuç? Gerilla savaşı eski şiddeti ile devam ediyor.

Azıcık düşünelim şöyle... 15 yıldır devam eden bir kanlı bağımsızlık savaşı, ve bizim basında bir tek kelime yok hakkında... Niçin, biliyor musunuz? Ben biliyorum, size de söyliyeyim, siz de bilin... Bu savaş «önemli» değil de ondan. Bu savaş alelade bir bağımsızlık savaşı eninde sonunda!! Ne var yani bağımsızlık savaşlarında? Biz de verdik bağımsızlık savaşımızı; sonra da bir güzel bağlanıverdik. Şimdi bütün gazeteler bizden bahsedip duruyor! Türkiye'nin ne uygun bir yatırım alanı olduğunu allandıra ballandıra yazıyorlar. Yatırımcı baylar, efendiler Türkiye'ye koşa koşa geliyor, Türk toprağına ayak basar basmaz da ne denli kalkındığımızı gene bize anlatıp duruyorlar!! İşte böyle bahsettirir insan kendinden! Kurtuluş savaşımız sırasında medenî ülkelerin basını bizim hakkımızda şimdiki kadar yazmamışlardı doğrusu! Aferin bizimkilere!!

Naga'lar da bizi örnek alsınlar. Sadece basınımızı izleseler, türlü çeşitli muvaffak olma yollarını öğrenebilirler. «Naga'lara Türkçe Öğretelim» kampanyasına var mısınız?

Ü R D Ü N

Kral Hüseyin geçenlerde bir İngiliz gazetecisine verdiği beyanatta, «eğer barış ve huzur getirecekse, İsrailin 1967 savaşında işgal ettiği Ürdün topraklarını elden çıkarmaya razıyım» dedi. İlahi bay kral, kime neyi veriyorsun?! Bir kere o topraklar elden çıkmış bile, bugün o topraklar üzerinde İsrail kanunları geçerli. İkincisi, o topraklarda oturan Araplar ne diyecek bu işe, kuzu kuzu «elden mi çıkacaklar»? Üçüncüsü, Ürdündeki gerillalar bu işe razı olacaklar mı hiç? Bilindiği gibi, bay kral Hüseyin'in daha kral olan başı dertte bu gerillalarla. Çünkü 20 yıldanberi İsrailin canı ilk defa yanıyor bu gerillalar yüzünden. Çünkü 20 yıldanberi «asarız, keseriz, vururuz» diye bağıran adamlar yerine asıp, kesen, vuran var şimdi İsrailin karşısında. İsrail de misillerne olsun diye Ürdüne hava akınları yapıyor, sivil halkı öldürüyor. Halk öldükçe İsraile daha kinleniyor, gerillalara ise daha bağlanıyor. Sarayında «huzur» diye huzuru kaçan bay kral'a ise vecizeler yumurtlamak kalıyor.

VİYETNAM'DA HALK LİDERLERİ

HO Şİ MİN : Kuzey Vietnam'ın 78 yaşındaki başkanı. Gençlik yıllarında Avrupada bulundu. Vietnam, o zamanki adı ile Hindiçini, Fransız işgali altındayken, Çinde devrimci birlikler kurdu. İkinci Dünya Savaşında Japonlar ülkesine girince, hem Fransıza, hem de Japona karşı gerilla birlikleri ile karşı koydu. 1946'da Demokrat Vietnam Cumhuriyetini kurdu ve başkanı seçildi. Fransızların iki yüzlü oyununa karşı başkan Ho ulusunu direnmeye çağırdı. 8 yıllık bir savaştan sonra Fransızlar yenildi. Barış antlaşmasında Vietnama verilen sözü bu sefer Amerika tutmadı. 1965'te Amerika, Kuzey Vietnama harb ilan etmeden ülkeyi bombalamaya başladı. Bütün bu savaş yılları sırasında ülkesini idare eden başkan Ho Şi Min, düşmanlarının dahi takdirini kazanmış bir liderdir.

GENERAL GİYAP : Kuzey Vietnamın başkomutanı 57 yaşındadır. Büyük bir gerilla uzmanıdır. İkinci Dünya Savaşı sırasında Çinde ilk gerilla birliklerini örgütliyenlerdendir. Fransızlara ve Japonlara karşı savaşmıştır. Cumhuriyet kurulduğunda İç İşleri bakanı oldu. En büyük askeri başarısı, 1954'te Diyen Biyen Fu'da Fransız askerlerini çember içine alıp düşmana 12 bin kişilik bir zayiat verdirmesi ve Fransız kumandanını esir etmesi oldu. Halen Amerikaya karşı yürütülen savaşa komuta etmektedir.

İSTANBUL PERDE ARKASI

İSTANBUL BELEDİYESİ ARİF'İN ÇİFLİĞİ DEĞİLDİR

CAN AÇIKGÖZ

«Ali babanın bir çiftliği var...»

Bunu biliyoruz. Bu bir çocuk şarkısıdır. Okullarda öğretilir.

Bildiğimiz bir de Jonson dayının çifliğidir. Hatta Jonson dayının, şimdilerde de Nikson dayının çiflikleri bir değil bir çoktur. Türkiyemiz de bunlardan sadece bir tanesidir.

İyi hoş ama Arifin çifliği de neyin nesi oluyor? Bir bu eksikti. Hem de Arifin çifliği İstanbul Belediyesi imiş..

Gerçi İstanbul Belediyesinin nasıl bir çiflik olduğunu biliyorduk ama, Arifin çifliği olduğunu bilmiyorduk.

Sonra kimdir bu Arif? Tanıdığımız Arifler içinde, Tuncelili seyyar satıcı Arif, sütçü Arif, Futbolcu Arif, bir de bizim muhtar Arif efendi var. Tuncelili seyyar satıcı Arif'le Belediyenin arası hiç iyi değildir. Tunceli'li Arif'in Zabıta memurlarından çektiğini bir Allah bir de kendisi bilir. Muhtar Arif efendi ise; o hiç sevmez belediyeyi. Ay otuz, muhtar Arif efendi yüz otuz kere yazı yazmıştır da mahalye bir çeşme yaptıramamıştır. Futbolcu Arif'in ise dünyadan haberi yoktur. Belediye imiş, bütçe imiş, komprador imiş, Amerika imiş hiç biri alâkadar etmez onu.

Fazla uzatmayalım. Bu Arif başka Arif. Bu Arif yerli değil, bu Arif «İthal malı Arif.» Ve Irak'tan ithal edilmiştir. Bu Arif -sabık Irak Cumhurbaşkanı Ariftir.

Irak güneyde komşumuz olan bir ülkedir. Bundan altı yedi ay evvel Irak'ta bir hükümet darbesi oldu. Ve o zaman Cumhurbaşkanı olan Arif soluğu kaçmakta almıştı. Evvelâ İngiltere'ye gitmiş, oradan da İstanbul'a uğrayıvermişti. Öte yandan, bizim de Fahri Atabey adında gayetle misafirperver bir Belediye Başkanımız vardır.

Büyük misafirimiz, zavallı Irak'lı Arif İstanbul'a gelecekti de onu sokakta mı bırakacaktırk. Bugüne bugün bir belediyemiz vardı. İşte büyük misafirimiz, zavallı Irak Arif'in sokakta kalmaması için sayın Atabey hemen ona hamiyetli kollarını uzatıverdi. Tıpkı İstanbul'lu susuz, evsiz barksız Arif'lere uzattığı gibi... Belediyenin kendisine tahsis ettiği Florya tesislerindeki dinleme evini o da Iraklı Arif'e tahsis etti. Malûm olduğu üzere belediyenin Florya'da, plâjları, motelleri, kampingleri ve dinlenme evleri vardır. Atabeye tahsis edilen, ondan da Irak'lı Arif'e transfer edilen bunlardan birisidir. Ve büyük misafirimiz, zavallı Irak'lı Arif altı aydan beri bu villada bedava oturmaktadır. Kendisine her gün beş kişi hizmet etmektedir. Bu kişilerin ücretleri de belediye bütçesinden ödenmektedir.

Belediye sözüm ona İstanbul'da yaşıyan halkın belediyesidir. Florya'daki o tesisler de halkın parasıyla işletilir. Meselâ 1969 bütçe tasarısında belediye,nin bu etsislere 3 milyon lira yardım yapması öngörülmektedir.

Bu tesislerden belediyenin kendi işçisi, memuru dahi istifade edememektedir. Ama beri ynada, o kampinglerde, motellerde, dinlenme evlerinde Irak'lı Arif'ler ve onun gibi Türk Arif beyefendiler oturrurlar. Keyif çatarlar. Belediye Başkanı Atabey de bu işleri organize eder.

Bir ata sözü vardır. «Arif olan anlar» der. Gerçekten artık, arif olup bu işlerin neden böyle yürüdüğünü anlamalı ve Irak'lı Arif gibi Arif'lere, Jonson'lara, Nikson'lara gereken ders verilmelidir. Ve onlara, ne İstanbul Belediyesinin, ne de Türkiye'nin çiflik olmadığı münasip bir dille anlatılmalıdır...

KURTULUŞ Yolu

SOSYALİZM VE DİN (II)

OYA SENCER

Geçen yazımızda sosyalizmin din anlayışından söz ettik. Bu anlayış şöyle özetlenebilirdi : Kişinin hürriyetlerini sonuna kadar tanıyan sosyalizm her türlü inanç gibi, dinî inançlarda da kısıtlayıcı değildir. Herkes inanç ve ibadetinde hürdür. Ama sosyalizm din ticaretine, inanç sömürücülüğüne bütünüyle karşıdır. Gerçek dindarlıkla ilgisi olmayan din sömürücülüğüyle sonuna kadar savaşacaktır. Sosyalizmin dine karşı olduğunu yayanlar bu inanç sömürücülerinden başkası değildir. Sosyalist bir düzende kendilerine yer bulunmayacağını, dini sömürülerine alet edemiyeceklerini bildiklerinden, bu düzeni halkın gözünden düşürmek isterler.

Şimdi de bu sömürücülerin kimler olduklarına ve sömürü yollarına bakalım.

Çoğunluk yapıldığı gibi halkı yobazlıkla itham etmek yanlıştır. Çoğunluğuyla halk dindardır ama yobaz değildir. Türkiye'de uzun zaman halkın inançlarına karşı çıkmak devrimcilik sanılmıştır. Yanlış teşhislerin sebep olduğu davranışlarla, özellikle aydın sayılan kişiler devrimcilik adına halkı karşılarına almışlardır. Bu durum, halkın kendi yaşantısından uzak saydığı aydınlardan uzaklaşmasına kendini onlardan ayırmasına sebep olmuştur. Oysa ortada bir yanlışlık vardır. Halk yobaz değildir. Devrimcilik de inançlara karşı olmak değildir. Şu halde asıl karşıya alınması gereken halkı gerici, tutucu davranışlara itenler, inançlarını sömürenler, saptıranlar, kullananlar kimlerdir? Tek kelimeyle halkın uyanmasından zarar görecek olanlardır; büyük toprak sahibi ağalar, bunların kullandığı sahte ya da cahil din adamlarıdır. Halkın sırtından geçinen, halkın yarattığı değeri sömürenlerdir. Sömürüleri devam edebilsin diye halk uyanmasın isterler, halk bilmesin, görmesin, ilerlemesin isterler. Bunu da nasıl sağlayacaklar ? En kolay olarak, halkın inançlarını sömürerek, din adı altında dinle ilgisi bulunmayan söylentiler yayarak... Bunlar her türlü ilerlemeye din adına karşıdırlar; iyiye, yeniye, ileriye, aydınlığa inanç adına karşı çıkarlar. Oysa yüce bir varlığa inanmak demek olan din, aydınlığa, iyiye, ilerlemeye nasıl karşı olabilir? Bu din duygusunu yanlış anlamak ve yanlış anlatmaktır. Bütün dinler çıkışlarında insanları ileri götürmek üzere kurulduklarına göre, insanları daha iyi kılmak üzere kurulduklarına göre, aksini söylemek dini kaynağından saptırmaktır. Din sömürücüleri, inanç tüccarları için önemli olan ne dindir ne de iman. Onlar kendi çıkarlarını koruma peşindedirler. Bu yüzden halkı uyandıracak her fikre, her davranışa, her eyleme «Din elden gidiyor» diye karşı dururlar. Aslında elden gitmesinden korktukları kendi postlarıdır, soygunlarıdır. İnsanlar var oldukça inançlar olacaktır, ama insanlar uyandıkça din sömürücülerine yer olmayacaktır. İnsanları uyandırmayı, kendi haklarına sahip çıkarmayı, özgürleştirmeyi, aydınlatmayı, tek kelimeyle gerçek birer insan yapmayı amaç bilen sosyalizme de işte bunun için karşıdırlar, bunun için lekelemek isterler.

İnanç sömürücüleri amaçlarını gerçekleştirebilmek için, halk içinden bazı adamları satın alırlar. Özel hayatlarındaki davranışlarıyla söyledikleri birbirini hiç tutmayan bu adamlar halkı tahrik eder, yalan yanlış bilgilerle saptırır, bunu bir ticaret konusu haline getirirler. Halk, uyanmadığı sürece bu adamların peşinden sürüklenecektir. Zaman zaman gerçek din ve gerçek inançla ters düştüğünü farket- Halk neden bu uyutmacalara kapılır? Bunun sebebi açıktır. Bu düzende geniş halk kütleleri bir bunalım ve sebebini iyi anlayamadıkları bir çaresizlik ve ezilmişlik içindedirler. Bir kaçış noktası ararlar. Bu kaçış noktasını da dinde bulurlar. Gerçek hayatta mutsuz olan kişiler, ezilen, sömürülen kişiler, uyanmadıkları sürece savaşacaklarına kaçmak istiyeceklerdir. Din sömürücüleri böyle bir düzen içinde kendilerine en iyi ortamı bulurlar.

Özetle şunları söyleyebiliriz : Halk yobaz ve gerici değildir. Onu uykuda tutarak sömürmek isteyenler, halkı gerçek inançlardan saptırarak, ilerlemenin ve kendi öz menfaatlerinin karşısında davranışlara sürüklerler. Bir kez uyanınca, artık halkı sömürmek mümkün değildir. Bu yüzden dini istismar edenler halkın uyumasında fayda görenlerdir.

Sosyalizm halkın uyanmasını istemeyenlerle, inanç sömürücüleriyle savaşacak, böylece gerçek inançları ve inanç özgürlüğünü sağlayacaktır.

Yeni iş kanununda asgari ücretler

Yeni kanun yeni lâflar değil yeni haklar getirmelidir

ADNAN ERMİŞ

Yeni İş Kanununun 33. maddesine göre, Çalışma Bakanının tayin ettiği bir genel müdürün başkanlığında kurulan ASGARİ ÜCRET KOMİSYONU her iş kolunda işçilerin en az alacakları ücreti tesbit eder.

Bu komisyonun tesbit ettiği ücretle, bir işçi : normal gıdasını alabilecek, mesbir işçi : normal gıdasını, mesken, giyecek, sağlık, yakacak, aydınlatma gibi zaruri ihtiyaçlarını karşılamak zorundadır.

Bugüne kadar tesbit edilen asgari ücretlere baktığımızda, görüyoruz ki : BU ÜCRETLER, İŞÇİLERE ÖLMEYECEK KADAR BİR HAYAT HAKKI TANIMAKTADIR.

Bugün asgari ücretler 6 - 12 TL. arasındadır. Böylesine haksız ve düşük seviyede, ücret tesbit etme SEVİYESİZLİĞİNDE kararlar nasıl alınmaktadır?

İşçilerin her meselesinde olduğu gibi, Asgari Ücret Komsiyonunda da işçiler azınlıktadır. Kanun özel teşebbüsçülerin tidarı tarafından çıkarılmıştır. Elbette böyle bir kanunun ücretler konusunda tesbit ettiği komisyon üyeleri içinde işçiler azınlıkta kalacaktır. Nitekim 16 kişilik bu komisyonda 6 üye iktidarın emrindeki Genel Müdürlerden, beş üye İşverenler Sendikaları Konfederasyonundan ve 5 üye de Türk - İş'tendir. Yani Türk - İş en sağlam işçi teşkilâtı olsa dahi, 11 üyeye karşı 5 işçi temsilcisinin kararları değiştirme imkânı, tabiidir ki, yoktur.

Bu yüzden, bu gün olduğu gibi yarın da bu düzen ve kanunlar değişmediği müddetçe bu komisyon kararları işçilerin lehine olmayacaktır.

Komisyon iki senede bir toplandığından bu iki sene içinde fiyatlar durmadan artarken tesbit edilen ücretler aynen kalmaktadır.

SONUÇ : Bugün işçi teşkilâtlarına ve işçilere düşen görevler şunlardır :

1 — Asgari Ücret Komisyonu, ücretleri tesbit etmeden önce, her bölgede HAYAT ŞARTLARINI ANKETLER YAPARAK tesbit etmeli ve kararlarını PLÂNLAMA UZMANLARININ, BİLİM ADAMLARININ RAPORLARINA DAYANARAK ALMALIDIR.

2 — Asgari Ücret Komisyonu, fiyatların artışı ne kadarsa o nisbette ücretlere zam yapmalıdır.

TEKLİF : İşçiler ve teşkilâtları bu konularda demokratik bütün imkânları kullanarak baskı yapmalıdırlar. Bilhassa Komisyon kararları alınırken, çeşitli gösteriler, yürüyüşler, konferanslar, açık oturumlar tertip edilmeli ve bildiriler, broşürler basılmalı, fotoğraf sergileri açılmalıdır. İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNİ bu türlü faaliyetlere itmelidirler. Faaliyete girmeyen, uyuşuk, çıkarcı sendikacıları ise devirmelidirler.

SÖZLÜK

EKONOMİK MÜCADELE : İşçilerin ücretlerinin artırılması, iş şartlarının düzenlenmesi ve sosyal haklar alabilmek için yaptıkları mücadeledir. Bu mücadelenin teşkilâtı SENDİKADIR.

POLİTİK MÜCADELE : İŞÇİLERİN DEVLET İDARESİNE hakim olmak, memleketin ana kanunlarını çıkarmak, ve belediyelerden Büyük Millet Meclisine kadar bütün meclislerde çoğunlukta olabilmesi için yaptıkları mücadeledir. Bu mücadelenin teşkilâtı İŞÇİLERE DAYANAN PARTİDİR.

İKTİDARIN AZİZLİĞİ

Ergin ERSOY
Elektrik ve Bobinaj İşçisi

Nasrettin Hocanın şöyle bir fıkrası vardır, büyük anlam taşır. Belki hatırlarsınız : FİL HİKÂYESİ.

Topal Timur fillerinden birini Akhisar'a gönderir ve ova halkını da file bakmakla görevli kılar. Zaten yoksul olan halk, günlük ihtiyacı bir hayli yekün tutan filin bakım ve masrafıyla uzun zaman sıkılır. Bakarlar ki olacak gibi değil, dünyayı yese doymuyor. Hocayı, bu derdi kökünden haletmek için memur ederler. Hoca, «İyi, güzel ama, sözümü doğrulayacak, beni destekleyecek bir miktar adam da benimle gelirse olur» der. Hoca önde, kalabalık arkada, düşerler yola. Timur'un otağına yol oldukça uzundur. Kimi korkar, kimi çocuklarını düşünür, kiminin de canı tatlıdır, sağa sola kaytarır, yalnız bırakırlar hocayı. Otağa varıldığında Hoca arkasına bir bakar, görür ki yalnız kalmış, içinden «görürsünüz siz» der. Timur sorar, «ne var, hayır ola?» Hoca da anlatır, «iyidir, hoştur, bize bir fil verdiniz, ona çok iyi bakarız, çok severiz. Lakin hayvan pek yalnız, buna da bir eş gerek». Nihayet hoca, peşinde ikinci bir fille Akhisara döner. Halk saçını başını yolar, çünkü dert bir iken oldu iki. Hoca şartı peşin koyduğu için içi rahat, aldırmaz...

Bugün, iktidar da millete baktı, gördu ki kendisine rey verip iktidara getirdikleri halde dört senedir ne arayan var ne soran. Millet temelli düşmüş geçim derdine. O da «olmuş olacak» dedi «halk bu dertle pek yalnız kaldı, bari biraz da ASMA KÖPRÜ derdiyle uğraşsın da, hiç olmazsa yalnızlığını unutsun». Sırf zengin ümera takımının işine yarıyacak, ufak bir azınlığın faydalanacağı lüks bir arzuyu tümüyle halkın başına dert olarak miras bırakmağa hazırlanıyor. Uyutmacası da hazır : «Efendim, sisli fırtınalı havalarda vapurlar işlemiyor. Kamyon ve otobüsler çok sırada bekliyor. Halk işten güçten kalıyor. Hiç olmazsa ondan istifade eder, işinden hiç bir zaman kalmaz». Bu, bence, oldukça tutarlı bir KANDIRIK.

Efendim, olmaz demeyin, olur ya... Bakarsınız, sayın iktidarın dayısının dev gemilerinden birinin de böyle isli, sisli bir havada Karadeniz seyahati yapacağı tutar da - hani yapmazlar ya, bu fakir millete işkence etmek istemezler ya mümtaz misafirlerimiz - eskaza bizim ASMA KÖPRÜYÜ alır götürürlerse. Millet işinden gücünden kaldığına mı yansın, verdiği vergi ile - sırf ana bir baba ayrı cici kardeşleri istediği için - yapılan bu LÜKS BİBLO'nun kırıldığına mı yansın?

Ne dersiniz? İki taraflı, çok taraflı bir ziyan değil mi? Marmara'nın Asya, Avrupa sahillerinde yeniden araba vapuru iskelesi yapılacak bir karışlık boş yer kalmadı mı ki, milletin başına böyle püsküllü belâyı şapka diye bedeli karşılığında hediye ediyorlar?

Öyle bir iş yap ki, yaptığın işe benzesin,
Bir iş beceremezsen, sus, otur bir köşeye de
Hem aklın başına gelsin,
Hem de gören bir adam zannetsin.

BÜTÇE

(1. sayfadan devam)

ki açık büyüdükçe büyür, işin altından kalkamaz olur. Yabancı devletlerden borç almadan başka devlet, bütçesindeki açığı bir de gelirinin büyük kısmını sağladığı vergilere zam yapmakla kapatmak ister. Bunu da kendi elinde olan işletmesini kendisinin yaptığı çay, sigara, içki, tuz gibi maddelerin satış fiatlarını yükselterek, daha fazla vergi almak şeklinde yapar. Bu maddeleri satın alanlar vergi ödediklerini farketmedikleri için bunlara VASITALI VERGİLER denir.

İşte bu günlerde vasıtalı vergiler dediğimiz vergileri arttırma, yani bu çeşit maddelerin fiatlarına zam yaparak bütçe açığını fakirin sırtından çıkarma yoluna tekrar gidiliyor. Kime daha çok zararı dokunacak bu fiat artışlarının? Binlerce lirayı rahatça kazanan ithalâtçıya, ihracatçıya, komisyoncuya, tefeciye, fabrikatöre mi, yoksa ekmeğini taştan çıkaranlara, işçiye, köylüye, küçük esnafa, dar gelirli memura mı? Hiç kimse herhalde birincilere daha çok zararlı olduğunu söyleyemez. Ücretlere büyük zorluklarla bir kaç kuruş zam yaparlarsa yaparlar, ardından bütün verdiklerini fiatlara zamlarla geri alırlar.

Artık biraz gözlerimizi açmanın zamanıdır. Kimin kime hizmet ettiğini, işçilerin, köylülerin, küçük esnafların, az gelirli memurların kimlere çalıştığımızı kimlere çalıştığımızı öğrenmemiz gerekir. Biz kimiz? Türlü yollarla bizi sömürenler kim? Biz nasıl yaşıyoruz, sömürücüler nasıl? Bunları artık düşünmeliyiz. Ve arkasından sormalıyız : KURTULUŞ YOLU ACABA NEREDE? Bütün bunlardan kurtulup insan gibi yaşamanın yolu nerede?

KURTULUŞ YOLU ⁂ Halk Gazetesi ⁂ Sahibi : Minu İnkaya ⁂ Sorumlu Müdür : Mehmet Adnan Ermiş ⁂ 15 günde bir çıkar ⁂ Fiatı 15 kr. ⁂ İdare Merkezi : Horhor Cad. Molla Hüsrev Sok. No. 9/6 Aksaray ⁂ Baskı : Hermon Matbaası ⁂ Dizgi Yönet Matbaası ⁂ İlân pazarlıkla, Basıldığı tarih: 1-1-969

Kölelik-Efendilik

(2. dan devam)

ya kölelere insanca! davrandılar. Aslında niyetleri köleleri sessiz, sedasız çalıştırmaktı. Fakat köleler beklenilen uysallığı gene göstermedi, tekrar çatışmalar, kavgalar oldu. Bu kavgalar asırlarca sürdü. Kölelerin arasından çıkan liderler, her şeye rağmen, bu efendilere boyun eğmedi. Köle sahipleri efendiliklerini sürdürmek için çeşitli yollar aradılar, buldular da. Fakat en sonunda öyle bir yol buldular ki insanlar çok uzun zaman bunun farkına varamadı.

Köle sahiplerinin en son buldukları yol şu : «Biz, işçilerimizi, emeğini ellerinden aldığımız kişileri öyle eğiteceğiz ki, bu insanlar köle olduklarını hiç bir zaman anlayamıyacak, kendilerini özgür ve efendi sanacaklar.» Bu efendiler iyi biliyorlardı ki, insanlar her şeye, her haksızlığa aklı ile karşı koyar. Emeğine aklı ile sahip çıkar. Düşüncesidir ki, insanı gerçeklere götürür. Öyleyse ilk yapılacak iş aklı dondurmak, düşünceyi saptırmaktır. Bu yapılmış, asırlarca insanların aklı dondurulmuş, düşüncesi saptırılmıştır.

Bu konuda en başarılı araç ta eğitim olmuştur. Eğitim denilince yalnızca okul - öğretmen anlaşılmamalıdır. İnsan hangi yaşta olursa olsun gözünü açtığı andan, yumduğu ana kadar sürekli olarak bir eğitimin etkisi altındadır. Okullar, sinemalar, tiyatrolar, afişler, her çeşitten reklâmlar, ışıklar, renkler, müzik, oyun v.s. çok çeşitli şeyler devamlı olarak insanı bir yönde etkiler ve eğitir. Bu eğitimden geçmiş insan, işin farkına varıncaya kadar, kendi hakkı diye başkasının hakkını savunur. Tüm eğrileri doğru olarak görür. Kaderci ve yeterci olur. Artık bu insana barınacak damı olmasa da, pekalâ mesken dokunulmazlığından, işi olmasa da işçi haklarından söz edebilirsin. Bu insan artık hem efendidir, hem de özgür!..

Efendilerin bu buluşu da anlaşıldı. Geç de olsa sömürülenler bu oyunu da anladı. Bu anlayıştır ki, insanlığı aydınlık günlere götürecek. Bakalım 1969 neler getirecek?

GÖRMEZLER

Ovaları, yaylaları, dağları;
Görmediniz, görmediler, göremez.
Asması kurumuş, koca bağları;
Görmediniz ,görmediler, göremez.

Aşaraktan, yüksek yüksek belleri,
Oba oba, oymak oymak elleri;
Altı toprak, üstü çuldan evleri;
Görmediniz, görmediler, görmezler!.

Çağımızda hüküm süren beyleri,
Açlık ile yaman olan köyleri,
Bir tutamcık saman için vayları;
Görmediniz, görmediler, göremez.

Öz yurdunda Türk'ün göçmen soyunu;
Kıl kurdundan ölen yüz bin koyunu;
Bu ülkede, bunca bükük boyunu;
Görmediniz, görmediler, göremez!..

Çobanoğlu

Neden Zam ?

1. den devam

sistemdir. Bu sistem ise emperyalist Amerika ve onun içimizdeki özel teşebbüscü ortaklarının işine gelmektedir. Ve bu düzen devam ettiği sürece de, yazımızın başında işaret edildiği gibi zamların peşinin kesilmiyeceğini söylemek kehanet olmayacaktır. **C. A.**

OKUYUCU KÖŞESİ

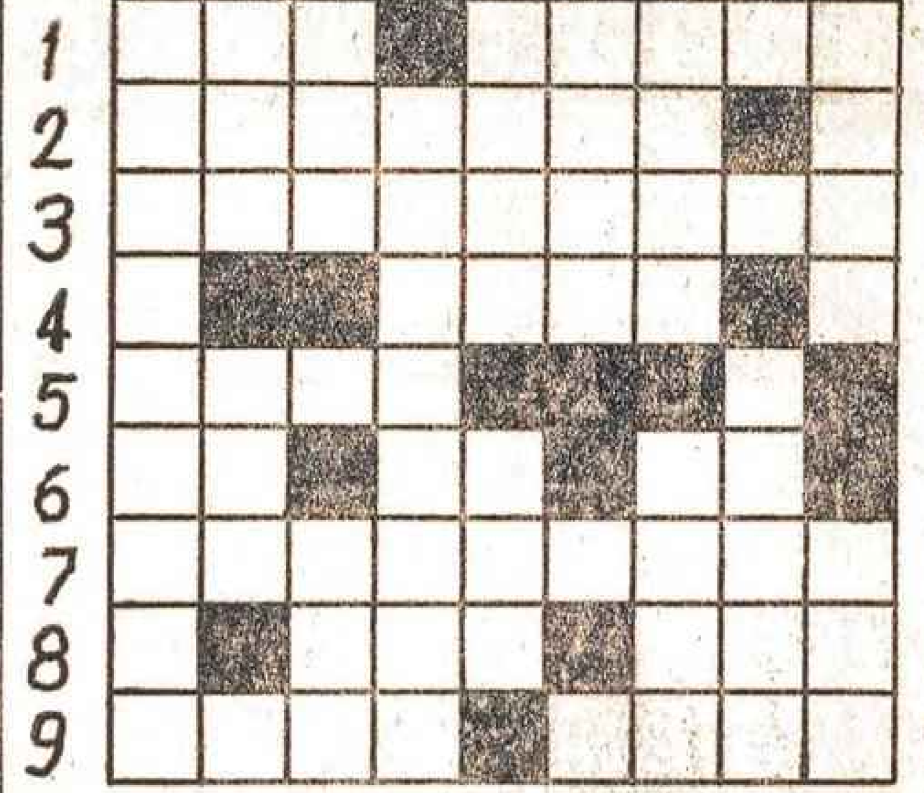
Kundura emekçisi Hayri BAYSAL diyor ki :

«Komprador kapitalizminin, yani sömürücü sermayenin demir ökçesi altında inleyen biz sanatkârlar, kanımızla yoğurarak ürettiğimiz değerleri, değerlerinden aşağıya elden çıkartmak mecburiyetiyle karşı karşıya bırakılıyoruz. Biz kundura sanatkârlarını derici ayrı sömürür, köseleci ayrı, lâstik fabrikatörü ayrı, kavafı da ayrı. Hepsi aslan payını alırken, en zor şartlar altında bu üretimde en büyük payı olan bizler ancak o günkü ekmeğimizi çıkarabiliriz. Halbuki teşkilâtlanırsak, hep birlikte yarınımızdan emin olmamızı sağlıyacak faktörü, yani kendi ürettiğimiz ayakkabıyı, kavafı aradan çıkartıp halka kendimiz daha ucuza satabiliriz. Böyle bir hareket, tepemizde diğer bir sömürücü olarak yerleşmiş olan derici ve köseleciyi de diskalifiye edecektir, çünkü deri ve kösele fabrikadan doğruca bize gelecektir. Ortadaki sözde perakendeci dediğimiz aracı kalkacaktır. O zaman ,biz deri - kösele fabrikatörünün hizmetinde değil, fabrikatör bizim hizmetimizde çalışmış olacaktır. Bunların hepsi tahakkuk ettiği an, yarınımızdan emin, toplumda gereken yerimizi almış olacağız.»

Pistole boyacısı Hasan TAŞKIN diyor ki :

«Patron beyzadeler : İşçiler bizlerden rahat, hiçbir düşünceleri yok. Haftabaşı gelir paralarını alırlar, hafta boyu bizlerden rahat geçinirler» derler. «Haklarını tam olarak alıyorlar» diye de şarkı besteler gibi lâf söylerler. Böyle konuştukları zaman benim şahsen tuhafıma gidiyor. Patronun kazancı haftada 20 bin lirayı geçer, işçiye verdiği ise 75 liradır. Hak bu mu ?İşçi bu 75 lirayla karnını mı doyursun, yoksa evine mi baksın? Bu yazdığım, ufak bir atölyenin kazancıdır. Büyük işyerlerinde neler olur, kimbilir? Bana sorarsanız, kabahat işçide çünkü patrona parayı kazandıran ve o lâfları söyleten biz işçileriz. Davamıza sahip çıkamadığımız için kendimizi onlara köle ediyoruz, onlara milyonları kazandırıp bize ne verirlerse «bereket versin» deyip bir de hayır dua ediyoruz. İşçi kardeşlerim, sınıfımızı bilelim ,davamıza sahip çıkalım, hep beraber olalım ve örgütlenelim. Kardeşlerim, zam üstüne zam. Bizim aylıklara ne zaman zam?»

BULMACA

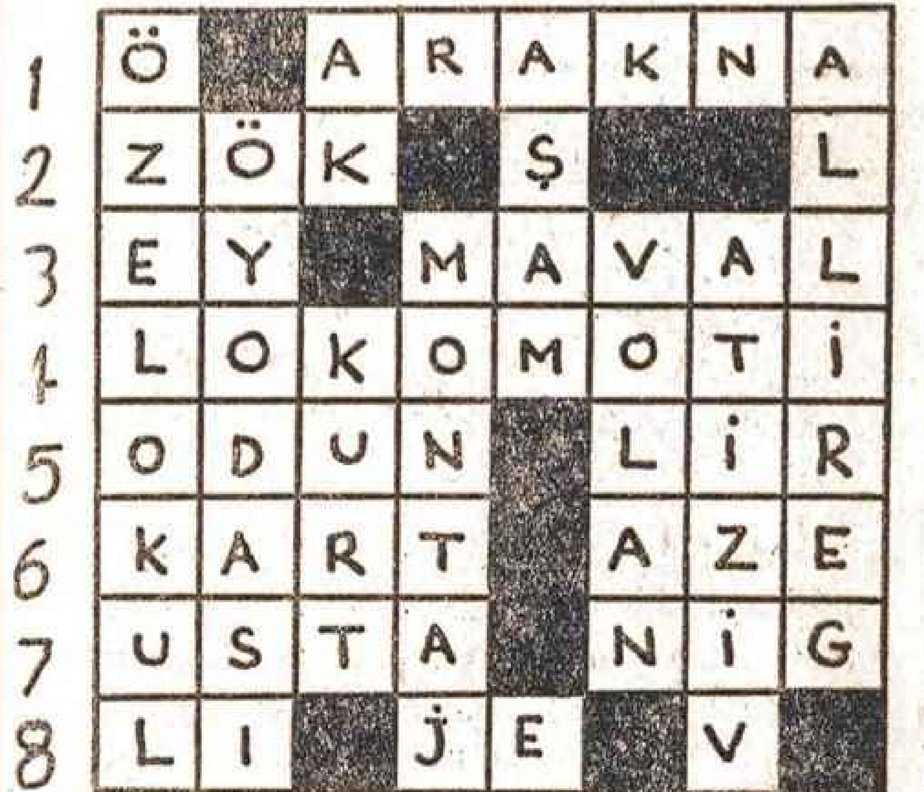
SOLDAN SAĞA :

1 — Rutubet, Posta-telefon-telgraf idaresine mensup.
2 — Tersi, ne istediğini bilme kabiliyetine sahip kişi.
3 — Tersi, uzayın insan tarafından keşfi için gönderilen roket pilotlarına verilen ad.
4 — Tersi, Türk Beyinin çadırı.
5 — Büyüğün ricası.
6 — İlk ismi Amon olan eski Mısır Tanrısı, Akıl, Tersi kilosu nerdeyse bir günlük kazançla alınamayacak duruma gelmiş bir gıda maddesi.
7 — İnsanı en geniş bi rözgürlük ve refaha kavuşturan Halk İdaresine dayanan sistem.
8 — Sonuna A gelirse ölüm uykusu, Başına E gelirse keder.
9 — Erişmiş, Tesir.

YUKARIDAN AŞAĞI :

1 — Tersi, hayatı fakirlikle geçmiş büyük Türk halk filozofunun ilk adı.
2 — Tersi boğa şişlenirken söylenir, Afyonkeşler ülkesi olarak bilinen ÇİN'de Sosyalizm'i kuran liderin adı.
3 — Yasaklama, Kayak (yabancı terim).
4 — Dürüst insanın gittiği, çok politikacının hiç gitmediği yol (iki kelime).
5 — Aşağılık insanların taptığı şey, «fiatlarda ayarlama» diye fakir halkın sırtından çıkar zenginin cebine girer.
6 — Tersi yalnız çenesi kuvvetli olan bir politikacımıza takılan lâkap.
7 — Yugoslavya'nın başkanı, Bir zamanlar döviz harcanarak getirtilen kumar makinelerinden biri.
8 — Kokaryakıt.
9 — Magirus işçilerinin grevini halktan gizlemek için Montajcı İzzettin basına bolca verdiği, Başına E gelirse amca.

Geçen Bulmaca

MAGİRUS GREVİ

(1. sayfadan devam)

İşçilerle yaptığımız görüşmede, İşçiler :

"Aslında alınan haklar, bizlerin daha iyi hayat şartlarına kavuşmamızı temin etmekten uzaktır. Ama Sendika yolu ile alınabilecek en iyi haklardır. Bu sebepten ötürü mücadelemiz bitmemiştir. 50 gün süren grevimizde gördükki bütün işler gelip siyasete dayanıyor. Düzene dayanıyor. Hedefimiz Montajcı İzzet Ünver değildir artık. HEDEFİMİZ MONTAJCI İZZETLER YARATAN DÜZENİ DEĞİŞTİRMEKTİR." demişlerdir.

Selâm size Magirus İşçileri.